

вила вчѣра; това ще да прави и утре, и въ нейното блѣдно лице азъ повече нищо не прочетохъ. Покосената трева, която тя носеше, бѣше твѣрде грациозно наклонила своите полуповѣнали листца и цвѣтки; но тая, която я носеше представляваше само грубость, безобразие и изкажение на сичко, щото е човѣческо. Азъ пожелахъ да я накарамъ да говори, и сичкиятъ нейнъ разговоръ бѣше само една дълга жалба: тѣжакъ и горчивъ животъ, пиѣнецъ мѣжъ, неблагоприятни дѣца; а освѣнъ това нищо тая година са не родило: ни хлѣбъ, ни кукурузъ, ни орѣхи, ни ленъ. Само кравата и кокошките ѝ доносили доходъ, но твѣрде малакъ доходъ. „Сиромасите могатъ изъ кожата си да излѣзатъ, могатъ и денѣ и ноще да работатъ, могатъ да не ѣдатъ и да не спатъ, и пакъ нищо нѣма да добиятъ,“ казатъ твѣрде мирно и сѣдна да си почине; сѣднахъ и азъ около нея.